

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE
A JUDEȚULUI

DECIZIA NR. 147

din 17.12.2007

privind soluționarea contestației formulată de
S.C.S.R.L. din localitatea,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice
a județului sub nr.din 20.11.2007

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului a fost sesizată de Administrația Finanțelor Publice a municipiului prin adresa nr.din 20.11.2007, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului sub nr.din 20.11.2007, că poate fi soluționată pe fond contestația formulată de **S.C.S.R.L.**, având domiciliul fiscal în localitatea, strada, județul

Societatea contestă Decizia de impunere nr. din 17.08.2005, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 15.08.2005 de Activitatea de Control Fiscal privind suma delei, reprezentând:

-lei impozit pe profit;
- lei dobânzi de întârziere aferente impozitului pe profit;
-lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- lei taxă pe valoarea adăugată;
-lei majorări de întârziere aferente TVA;
-lei penalități de întârziere aferente TVA.

Prin Decizia din 07.10.2005, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului a decis suspendarea soluționării contestației formulate de **S.C.S.R.L.** din localitatea până la pronunțarea soluției definitive pe latura penală.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art.205 și 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C.S.R.L. prin contestația formulată susține că nu s-a ținut cont de termenul legal de prescripție și nici de faptul că au avut loc două controale fiscale care au verificat documentele și înregistrările menționate în

procesul verbal de inspecție contestat, fără a se constata abateri de natură fiscală.

De asemenea, contestatoarea susține că organele de control au interpretat greșit legea atunci când au considerat nelegale un numărde facturi fiscale, întrucât acestea îndeplinesc toate condițiile de formă prevăzute de lege, facturile fiind contabilizate conform normelor legale.

Societatea consideră că concluzia organului de control este fondată pe o interpretare greșită a textelor de lege, facturile în cauză fiind imprimate tipizate, aprobate de Ministerul Finanțelor, și completate în conformitate cu normele legale, îndeplinind toate condițiile cerute de lege.

Totodată, consideră că emitenții facturilor sunt persoane care s-au substituit fraudulos titularilor de drept, în scopul de a fraudă legea fiscală, și este imputabil exclusiv acestora.

Contestatoarea susține că personalul societății, însărcinat cu achiziționarea de produse nu putea să cunoască activitățile ilicite ale emitenților facturilor în cauză, deoarece aceștia erau furnizori ocazionali, care activau în zona București în locuri publice, facturile fiind tipizate și completate cu datele cerute de lege.

Societatea susține că în conformitate cu prevederile art. 88 din Codul de procedură fiscală, termenul de prescripție a datoriilor bugetare este de 5 ani, termenul de prescripție a dreptului organelor de control de a stabili obligații fiscale începând să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

De asemenea, societatea susține că la data controlului eventualele obligații bugetare anterioare anului 2000 erau prescrise, iar organul de control ar fi trebuit să aibă în vedere numai perioada pentru care dreptul de a stabili obligații fiscale nu este prescris, respectiv perioada 2000 – 2005.

Totodată, susține că motivația organului de control că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 88 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, potrivit căror „Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală”, este greșită, organul de control neavând în vedere prevederile alin. (4) ale aceluiași articol, unde se prevede că „Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă”, iar în cauză nu s-a reținut săvârșirea unei fapte infracționale sancționată printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Contestatoarea susține că motivele contestației sunt interpretarea greșită a normelor legale aplicabile și excepția prescrierii dreptului organelor de control de a stabili obligații fiscale.

II. Prin Decizia de impunere nr/17.08.2005, Activitatea de Control Fiscal a stabilit că SCSRL datorează bugetului de stat suma deRON, reprezentând:

-lei impozit pe profit;
- lei dobânzi de întârziere aferente impozitului pe profit;
-lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- lei taxă pe valoarea adăugată;
-lei dobânzi de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
-lei penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Inspecția fiscală a avut în vedere soluționarea adresei nr./19.04.2005 emisă de– Serviciul de investigare a fraudelor, înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr./04.05.2005, verificarea efectuându-se pentru perioada decembrie 1998 – septembrie 2002.

1. În urma verificării efectuate, organele de control au constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă, în perioada decembrie 1998 – august 2000, un numărfacturi fiscale în valoare totală de lei, din care taxa pe valoarea adăugată delei, care nu îndeplinesc condițiile de document justificativ, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr 82/1991, cu modificările ulterioare, astfel:

Factura fiscală	Furnizorul	Valoare Lei noi	Motivul pentru care factura fiscală nu are calitatea de document justificativ
..... /7.12.1998			Furnizor inexistent, nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – adresa nr.
..... /6.03.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului, nu a ridicat documente cu regim special – adresa
..... /22.05.1999			Furnizor inexistent, nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – adresa nr.
..... /27.05.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului – adresa nr.
..... /13.06.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului, a fost ridicată de altă firmă - adresa nr.
..... /3.06.1999			Furnizor inexistent, nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – adresa nr.
..... /28.06.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.

..... /2.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa nr.
..... /3.09.1999			Furnizor inexistent- nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /4.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /5.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /6.09.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului, a fost ridicată și aparține altei firme – adresa nr.
..... /10.09.1999			Factura fiscală nu există – adresa nr.
..... /20.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /25.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /25.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /2.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa nr.
..... /3.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa nr.....

..... /18.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa nr.
..... /17.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa nr.
..... /21.08.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.
..... /23.08.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa nr.
..... /31.08.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa nr.

În baza prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 3/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr 17/2000 și a Legii nr. 345/2002, privind taxa pe valoarea adăugată, și ținând cont de faptul că SCSRL a dedus în mod nelegal taxa pe valoarea adăugată înscrisă înfacturi fiscale în sumă totală de lei, care nu îndeplinesc condițiile de document justificativ, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr 82/1991, cu modificările ulterioare, organul de control a stabilit că **societatea datorează bugetului de stat taxa pe valoarea adăugată în sumă delei.**

Cheltuielile (directe și cu amortizarea) aferente aprovizionărilor efectuate în baza celorfacturi fiscale, în sumă de lei, au fost considerate de către organul de control nedeductibile la calculul impozitului pe profit.

Ca urmare, în conformitate cu prevederile O.G. nr 70/1994, O.U.G. nr. 217/1999 și H.G. nr 402/2000, organul de inspecție fiscală a procedat la recalcularea profitului impozabil și a impozitului pe profit, în perioada decembrie 1998 – septembrie 2002, stabilind un profit impozabil suplimentar în sumă de lei și **un impozit pe profit suplimentar de plată în sumă delei.**

Pentru neplata la termen a impozitului pe profit în sumă delei, organele de control au calculat în temeiul prevederilor H.G. nr. 251/1997, H.G. nr. 354/1999, H.G. nr. 564/1999, H.G. nr. 1043/2001, H.G. nr. 874/2002, H.G.

nr 1513/2002, H.G. nr 67/2004 și O.G. nr 92/2003, republicată, pentru perioada 01.12.1998-30.09.2002, dobânzi de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă delei.

2. De asemenea, organul de control a constatat că în perioada iunie 2001 – octombrie 2001 societateaSRL nu a înregistrat în contabilitate un număr de 5 aprovizionări cu mărfuri de la firma SRL din comuna, în sumă totală de lei, în baza facturilor fiscale seria, nr. /12.06.2001, nr. /19.06.2001, nr. /16.07.2001, nr. /03.07.2001 și nr. /08.10.2001.

Organele de control au constatat că potrivit balanței de verificare pentru luna februarie 2001 și balanței stocurilor la data de 28.02.2001, societatea înregistra un stoc de mărfuri în valoare delei.

De asemenea, potrivit decontului de TVA pentru luna iunie 2002, contribuabilul a înregistrat ieșiri de mărfuri în valoare delei, iar conform balanței de verificare pentru luna septembrie 2002 stocul de mărfuri este zero.

Din declarația dată de administratorul firmei în data de 03.10.2002 se reține că stocul de marfă la data de 30.06.2002, înregistrat în evidența contabilă, a fost preluat de către societateaS.R.L., conform procesului-verbal de compensare /30.06.2002.

Organele de control au constatat că societatea verificată nu a înregistrat în luna iunie 2002 ieșiri (vânzări) de mărfuri în sumă delei cu TVA aferentă în sumă delei.

Având în vedere prevederile O.U.G. nr 17/2000 și ale Legii nr. 345/2002 și ținând cont de faptul că SCSRL nu a înregistrat în contabilitate vânzările de mărfuri din luna iunie 2002, în sumă totală delei, organul de control a stabilit că **societatea datorează bugetului de stat taxa pe valoarea adăugată aferentă acestora în sumă delei.**

3. Organul fiscal a mai constatat faptul că societateaS.R.L. a emis factura fiscală seria nr. /04.06.2001 către SC S.R.L. prin care s-a vândut un spațiu comercial în valoare totală delei (..... lei vechi), din care taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, fără a înregistra în evidența contabilă această operațiune comercială, respectiv nu a colectat taxa pe valoarea adăugată în sumă delei. Din acest motiv organul de control a stabilit că **societatea datorează bugetului de stat taxa pe valoarea adăugată în sumă delei.**

În concluzie, organul de control a stabilit de plată în sarcina contestatoarei taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei.

Pentru neplata la termen a taxei pe valoarea adăugată în sumă de lei, organele de control au calculat în temeiul prevederilor H.G. nr. 251/1997, H.G. nr. 354/1999, H.G. nr. 564/1999, H.G. nr. 1043/2001, H.G. nr. 874/2002, H.G. nr. 1513/2002, H.G. nr. 67/2004 și O.G. nr. 92/2003, republicată, pentru perioada 01.12.1998-30.09.2002, dobânzi de întârziere în sumă delei și penalități de întârziere în sumă delei.

III. Din documentele existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului este investită să se pronunțe dacă societatea are dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturi care nu îndeplinesc condițiile de documente justificative, furnizorii înscriși pe facturi fiind inexistenți.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele de control au constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă, în perioada decembrie 1998 – august 2000, un numărfacturi fiscale în valoare totală de lei, din care taxa pe valoarea adăugată delei, care nu îndeplinesc condițiile de documente justificative, nefiind emise de furnizorii înscriși pe documentele respective.

În drept, sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde, la **art. 19 și 25 lit. B**, se stipulează următoarele:

„Art. 19

Pentru efectuarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă intrărilor, agenții economici sunt obligați:

a) să justifice, prin documente legal întocmite, cuantumul taxei; [...]

Dreptul de deducere privește numai taxa ce este înscrisă într-o factură sau în alt document legal care se referă la bunuri sau servicii destinate pentru realizarea operațiunilor prevăzute la art. 18 din prezenta ordonanță. [...]

Art. 25

Plătitorii de taxă pe valoarea adăugată au următoarele obligații: [...]

B. Cu privire la întocmirea documentelor:

a) să consemneze livrările de bunuri și prestările de servicii în facturi sau în documente legal aprobate și să completeze toate datele prevăzute de acestea. Pentru livrări sau prestări de servicii cu valoarea taxei pe valoarea adăugată mai mare de 20 milioane lei, la documentele de mai sus se anexează și copia certificatului de înregistrare ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată;

b) agenții economici plătitori de taxă pe valoarea adăugată sunt obligați să solicite de la furnizori sau prestatori facturi sau documente legal aprobate pentru toate bunurile și serviciile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora, iar pentru facturile cu o valoare a taxei pe valoarea adăugată mai mare de 20 milioane lei să solicite și copia certificatului de înregistrare ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată al furnizorului sau prestatorului;”

Referitor la aplicarea art. 19 din ordonanță, Normele pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 512 / 1998, la punctul 10.8 prevăd următoarele:

„10.8. Pentru exercitarea dreptului de deducere, agenții economici plătitori de taxă pe valoarea adăugată sunt obligați:

A. Să justifice prin documente legal întocmite cuantumul taxei.

Documentele legale sunt:

a) factura fiscală, chitanța fiscală sau, după caz, bonul de comandă-chitanță, aprobate potrivit Hotărârii Guvernului/1997, pentru bunurile și serviciile cumpărate de la furnizorii din țară;”

Începând cu luna martie 2000 sunt aplicabile prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 17 /2000 privind taxa pe valoarea adăugată, unde, la art. 19 și 25 lit. B, se prevăd următoarele:

„Art. 19

Pentru efectuarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente intrărilor contribuabilii sunt obligați:

a) să justifice suma taxei prin documente întocmite conform legii de către contribuabili înregistrați ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată;

b) să justifice că bunurile în cauză sunt destinate pentru nevoile firmei și sunt proprietatea acesteia.

Dreptul de deducere privește numai taxa ce este înscrisă într-o factură fiscală sau în alt document legal care se referă la bunuri sau servicii destinate pentru realizarea operațiunilor prevăzute la art. 18.

Art. 25

Contribuabilii care realizează operațiuni impozabile în sensul prezentei ordonanțe de urgență au următoarele obligații: [...]

B. Cu privire la întocmirea documentelor:

a) să consemneze livrările de bunuri și/sau prestările de servicii în facturi fiscale sau în documente legal aprobate și să completeze toate datele prevăzute de acestea. Pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii cu valoarea taxei pe valoarea adăugată mai mare de 20 milioane lei, la aceste documente se anexează și copia de pe documentul legal care atestă calitatea de plătitor de taxă pe valoarea adăugată;

b) contribuabilii plătitori de taxă pe valoarea adăugată sunt obligați să solicite de la furnizori sau prestatori facturi fiscale ori documente legal aprobate pentru toate bunurile și serviciile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora, iar pentru facturile fiscale cu o valoare a taxei pe valoarea adăugată mai mare de 20 milioane lei, să solicite și copia de pe documentul legal care atestă calitatea de plătitor de taxă pe valoarea adăugată a furnizorului sau prestatorului;"

Din textele de lege mai sus citate se reține că pentru exercitarea dreptului de deducere, contribuabilii trebuie să justifice operațiunile cu documente corect întocmite și care să cuprindă toate informațiile prevăzute de lege și care să fie emise de persoane impozabile plătitori de TVA.

Ca urmare, potrivit acestor reglementări lipsite de echivoc, taxa pe valoarea adăugată nu se poate deduce dacă documentele justificative nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată.

Referitor la întocmirea corectă a documentelor, potrivit art. 7 din Anexa 1 B privind Normele metodologice pentru întocmirea și utilizarea formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă la Hotărârea Guvernului 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă:

„Înscrierea datelor în aceste formulare se face potrivit reglementărilor cuprinse în normele generale privind documentele justificative și financiar-contabile.”

De asemenea, la pct. 119 din Regulamentul nr. 704 / 1993 de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991, se prevede că:

„119. Potrivit art. 6 alin. (2) din lege, orice operațiune patrimonială se consemnează în momentul efectuării ei într-un înscris care

sta la baza înregistrărilor în contabilitate, dobîndind astfel calitatea de document justificativ.

Documentele justificative cuprind, de regula, următoarele elemente principale:

- a) denumirea documentelor;
- b) denumirea și sediul unității patrimoniale care întocmește documentul;
- c) numărul și data întocmirii documentului;
- d) menționarea părților care participă la efectuarea operațiunilor patrimoniale (când este cazul);
- e) conținutul operațiunii patrimoniale și, când este cazul, și temeiul legal al efectuării ei;
- f) datele cantitative și valorice aferente operațiunii efectuate;
- g) numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, după caz;
- h) alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Înscrierea datelor în documentele justificative și în registrele contabile se face manual sau cu mijloace de prelucrare automată, astfel încât acestea să fie lizibile, nefiind admise ștersături, răzături, modificări sau alte asemenea procedee, precum și lăsarea de spații libere între operațiunile înscrise în acestea.”

De asemenea, la art. 6 din Hotărârea Guvernului 831 /1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, se prevede că:

„Procurarea și utilizarea de formulare tipizate cu regim special de inseriere și numerotare din alte surse decât cele prevăzute în prezenta hotărâre sunt interzise. Operațiunile consemnate în aceste formulare nu pot fi înregistrate în contabilitate, iar bunurile care fac obiectul tranzacțiilor respective sunt considerate fără documente legale de proveniență.”

În urma verificării efectuate, organele de control au constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă, în perioada decembrie 1998 – august 2000, un numărfacturi fiscale în valoare totală de lei, din care taxa pe valoarea adăugată delei, care nu îndeplinesc condițiile de document justificativ, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr 82/1991, cu modificările ulterioare, astfel:

Factura fiscală	Furnizorul	Valoare Lei noi	Motivul pentru care factura fiscală nu are calitatea de document justificativ
..... /7.12.1998			Furnizor inexistent, nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – adresa nr.
..... /6.03.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului, nu a ridicat documente cu regim special – adresa nr.
...../22.05.1999			Furnizor inexistent, nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – adresa nr.
...../27.05.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului – adresa nr.
...../13.06.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului, a fost ridicată de altă firmă- adresa nr.
...../3.06.1999			Furnizor inexistent, nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – adresa nr.
...../28.06.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa,
...../2.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa
...../3.09.1999			Furnizor inexistent- nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa
...../4.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa
..... /5.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa
...../6.09.1999			Factura fiscală nu aparține furnizorului, a fost ridicată și aparține altei firme – adresa
...../10.09.1999			Factura fiscală nu există – adresa
...../20.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa
...../25.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa

...../25.09.1999			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa
...../2.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa
...../3.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa
...../18.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa
..... /17.06.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa
...../21.08.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa
...../23.08.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura nu există – adresa
...../31.08.2000			Furnizor inexistent - nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, factura aparține altei firme – adresa

Organele de control au constatat că SCSRL a dedus în mod nelegal taxa pe valoarea adăugată înscrisă înfacturi fiscale în sumă totală de lei, care nu îndeplinesc condițiile de document justificativ, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr 82/1991, cu modificările ulterioare, stabilind că **societatea datorează bugetului de stat taxa pe valoarea adăugată suplimentară în sumă delei.**

În urma investigațiilor efectuate, organele de control au constatat că facturile respective nu îndeplinesc condițiile legale și nu au admis la deducere taxa pe valoarea adăugată în sumă delei înscrisă în documentele menționate mai sus.

Având în vedere că facturile ce fac obiectul cauzei au înscris la rubrica furnizor societăți inexistente și ținând cont de prevederile menționate rezultă că societatea nu are dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată înscrisă în documentele respective.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite, prin **Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007**, publicată în Monitorul Oficial nr. 732 din 30 octombrie 2007, **privind posibilitatea deducerii taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității** precizează următoarele:

„Tot astfel, reglementându-se regimul deducerilor în cuprinsul art. 145 din Codul fiscal, la alin. (8) din acest articol se prevede că exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată este condiționată de justificarea dreptului respectiv, în funcție de felul operațiunii, cu unul dintre documentele specificate, diferențiat, la lit. a) și b) din acel alineat.

De asemenea, prin art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, se prevede, la alin. (1), că "Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ", iar la alin. (2) că "Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz".

În același spirit, prin art. 24 alin. (1) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, în vigoare de la 1 iunie 2002, s-a precizat că "Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată orice persoană impozabilă trebuie să justifice suma taxei", menționându-se în continuarea aceluiași alineat, prin reglementările de la lit. a) - e), documentele necesare pentru fiecare caz de deducere prezentat.

Mai mult, în cuprinsul art. 29 din aceeași lege s-au instituit obligații pentru "persoanele impozabile care realizează operațiuni taxabile și/sau operațiuni scutite de drept de deducere", specificându-se, la lit. a) și b) de la punctul B, modul cum ele trebuie să consemneze "livrările de bunuri și/sau prestările de servicii în facturi fiscale sau în alte documente legal aprobate și să completeze în mod obligatoriu" anumite date, precum și că "persoanele plătitoare de taxă pe valoarea adăugată sunt obligate să solicite de la furnizori/prestatori facturi fiscale ori documente legal aprobate și să verifice întocmirea corectă a acestora", cu sancțiunea pierderii "dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente", dacă nu au fost respectate cerințele de înregistrare în contabilitate "în cazul cumpărărilor cu o valoare a taxei pe valoarea adăugată mai mare de 50 milioane lei inclusiv".

Ca urmare, potrivit acestor reglementări lipsite de echivoc, taxa pe valoarea adăugată nu se poate deduce și nici nu poate fi diminuată

baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit dacă documentele justificative nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată. [...]

Or, în toate actele normative, anterioare sau ulterioare adoptării Codului fiscal, în cazurile de efectuare de operațiuni de deducere a TVA este prevăzută obligativitatea prezentării de documente justificative întocmite "legal" sau "conform legii", fără a se determina, însă, tipul de document necesar.

Dacă prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 și cele ale regulamentului de aplicare a acesteia nu conțineau criterii de stabilire a mențiunilor sau informațiilor ce trebuie să le conțină documentele justificative, iar prin Legea nr. 345/2002, aplicabilă în perioada 1 iunie 2002 - 31 decembrie 2003, s-a înscris pentru prima dată obligativitatea prezentării de documente justificative, cu specificarea mențiunilor sau informațiilor pe care să le cuprindă, prin Legea nr. 571/2003 s-au reglementat, cu caracter unitar, atât obligativitatea prezentării documentelor justificative, cât și mențiunile sau informațiile care să rezulte din acestea.

În acest sens, prin art. 145 din Codul fiscal s-a prevăzut, la alin. (8), că "Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii", precizându-se în cadrul reglementărilor date, la lit. a) și b), documentele ce trebuie prezentate pentru dovedirea fiecărei situații specifice.

Așa fiind, în aplicarea corectă a dispozițiilor înscrise în art. 21 alin. (4) lit. f) și în art. 145 alin. (8) lit. a) și b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și în art. 6 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, se impune să se considere că taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea acestei taxe."

De asemenea, prin decizia menționată se precizează că: „Așa fiind, în aplicarea corectă a dispozițiilor înscrise în art. 21 alin. (4) lit. f) și în art. 145 alin. (8) lit. a) și b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și în art. 6 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, se impune să se considere că taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu

furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea acestei taxe.”

Având în vedere că facturile ce fac obiectul cauzei nu corespund realității, acestea nefiind emise de societăți existente, plătitoare de TVA, în baza actelor normative menționate **urmează a se respinge** contestația pentru **taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, ca neîntemeiată.**

2. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului se poate investi cu soluționarea pe fond pentru acest capăt de cerere, în condițiile în care prin contestație nu se prezintă argumente concrete pentru care societatea contestă această sumă.

În fapt, din totalul taxei pe valoarea adăugate contestate, de lei, societatea nu aduce argumente concrete pentru suma delei, aceasta limitându-se la faptul că organele de control au interpretat greșit normele legale pentru operațiunile ce au la bazăfacturi.

Organul de control a constatat că în perioada iunie 2001 – octombrie 2001 societateaSRL nu a înregistrat în contabilitate un număr de 5 aprovizionări cu mărfuri de la firma SRL din comuna, în sumă totală de lei, în baza facturilor fiscale seria, nr. /12.06.2001, nr. /19.06.2001, nr. /16.07.2001, nr. /03.07.2001 și nr. /08.10.2001.

Organele de control au constatat că potrivit balanței de verificare pentru luna februarie 2001 și balanței stocurilor la data de 28.02.2001, societatea verificată înregistra un stoc de mărfuri în valoare delei.

De asemenea, potrivit decontului de TVA pentru luna iunie 2002, contribuabilul a înregistrat ieșiri de mărfuri în valoare delei, iar conform balanței de verificare pentru luna septembrie 2002 stocul de mărfuri este zero.

Din declarația dată de administratorul firmei în data de 03.10.2002 se reține că stocul de marfă la data de 30.06.2002, înregistrat în evidența contabilă, a fost preluat de către societateaS.R.L., conform procesului-verbal de compensare /30.06.2002.

Organele de control au constatat că societatea verificată nu a înregistrat în luna iunie 2002 ieșiri (vânzări) de mărfuri în sumă delei, cu TVA aferentă în sumă delei.

Ținând cont de faptul că SCSRL nu a înregistrat în contabilitate vânzările de mărfuri din luna iunie 2002, în sumă totală delei, organul de control a stabilit că societatea datorează bugetului de stat **taxa pe valoarea adăugată aferentă acestora în sumă delei.**

Totodată, organul fiscal a mai constatat că societateaS.R.L. a emis factura fiscală seria nr./04.06.2001 către SC S.R.L., ce a stat la baza vânzării unui spațiu comercial în valoare totală delei (..... lei vechi), din care taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, fără a înregistra în evidența contabilă această operațiune comercială, respectiv **nu a colectat taxa pe valoarea adăugată în sumă delei.**

De asemenea, așa după cum rezultă din documentele existente la dosarul cauzei, în urma investigațiilor efectuate, conform Ordonanței Parchetului de pe lângă Judecătoria din 27 august 2007, în dosarul nr./2005, organele de cercetare au aplicat administratorului societății o amendă de, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 9 lit. b din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, pentru neînregistrarea în contabilitate a operațiunilor comerciale efectuate cu SC S.R.L..

Prin cererea formulată societatea nu prezintă argumente pentru care contestă aceste sume, contestatoarea făcând referire doar la creanțele fiscale stabilite suplimentar privind operațiunile ce au la bazăfacturi.

În drept, sunt aplicabile prevederile **art. 175** din **Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, unde se prevede că:

„Art. 175

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;**
- b) obiectul contestației;**
- c) motivele de fapt și de drept;**
- d) dovezile pe care se întemeiază;”**

La data depunerii contestației, erau aplicabile prevederile **Ordinului Ministerului Finanțelor Publice nr. 2186/2001** pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a contestațiilor formulate împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, **punctul 8.1 alin. 3**, unde se prevede că:

„Organele de soluționare a contestațiilor vor analiza strict constatările din actele de control sau de impunere în raport cu susținerile și argumentele contestatorilor, neputând extinde sfera de soluționare și nici să creeze contestatorilor o situație mai grea decât cea constatată prin actul atacat.”

Se reține că societatea nu a prezentat prin contestația formulată motivele de fapt și de drept cu privire la taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, organele de soluționare neputându-se substitui părții cu privire la motivele de netemeinicie a măsurilor dispuse de organele de control.

Având în vedere că societatea nu aduce argumente contrare organelor de control și ținând cont de faptul că potrivit actelor normative menționate organele de soluționare nu se pot substitui părții cu privire la motivele contestației, urmează **a se respinge cererea formulată pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă delei, ca nemotivată.**

3. Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținută taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, aceasta datorează și suma delei, din carelei majorări de întârziere șilei penalități de întârziere, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă delei, aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de organele de control, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru taxa pe valoarea adăugată de lei, care a generat aceste accesorii, cererea a fost respinsă, urmează **a se respinge contestația și pentru accesorii în sumă delei.**

4. Referitor la impozitul pe profit în sumă delei și accesoriiile aferente delei, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului este investită să se pronunțe dacă societatea are dreptul la deducerea cheltuielilor cu diverse bunuri aprovizionate ce au la bază facturi care nu îndeplinesc condițiile de documente justificative, furnizorii înscriși pe documentele în cauză fiind inexistenți.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele de control au considerat că cheltuielile (directe și cu amortizarea) aferente aprovizionărilor efectuate în baza celorfacturi fiscale, în sumă de lei, sunt nedeductibile la calculul impozitului pe profit.

Organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului impozabil și a impozitului pe profit pentru perioada decembrie 1998 – septembrie 2002 și au stabilit un profit impozabil suplimentar în sumă de lei și un impozit pe profit suplimentar de plată în sumă delei.

Pentru neplata la termen a impozitului pe profit în sumă delei, organele de control au calculat dobânzi de întârziere de lei și penalități de întârziere delei.

În drept, sunt aplicabile prevederile **art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994** privind impozitul pe profit, cu modificările și completările ulterioare, unde se prevede că:

„(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile obținute din livrarea bunurilor mobile, serviciilor prestate și lucrărilor executate, din vânzarea bunurilor imobile, inclusiv din câștiguri din orice sursă, și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile. [...]

(3) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile pentru care nu se admite deducerea sunt: [...]

p) cheltuielile înregistrate în contabilitate pe baza unor documente care nu îndeplinesc, potrivit Legii contabilității nr. 82/1991, cu modificările ulterioare, condițiile de document justificativ;”

Din textele de lege menționate mai sus se reține că cheltuielile înregistrate în contabilitate pe baza unor documente care nu îndeplinesc condițiile de document justificativ nu sunt admise la calculul profitului impozabil.

În urma verificării efectuate, organele de control au constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă, în perioada decembrie 1998 – august 2000, un numărfacturi fiscale în valoare totală de lei, din care taxa pe valoarea adăugată delei, care nu îndeplinesc condițiile de document justificativ, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr 82/1991, cu modificările ulterioare, furnizării înscrise pe aceste documente fiind inexistenți

Organele de control au considerat că cheltuielile (directe și cu amortizarea) aferente aprovizionărilor efectuate în baza celorfacturi fiscale, în sumă de lei, sunt nedeductibile la calculul impozitului pe profit, și au procedat la recalcularea profitului impozabil și a impozitului pe profit pentru perioada decembrie 1998 – septembrie 2002, stabilind un profit impozabil suplimentar în sumă de lei și un impozit pe profit suplimentar de plată în sumă delei.

Ca urmare, potrivit reglementărilor menționate, lipsite de echivoc, cheltuielile înregistrate în contabilitate, ce au la baza facturile în cauză nu pot fi admise la deducere la calculul impozitului pe profit.

Referitor la întocmirea corectă a documentelor, potrivit art. 7 din Anexa 1 B privind Normele metodologice pentru întocmirea și utilizarea formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă la Hotărârea Guvernului 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă:

„Înscrierea datelor în aceste formulare se face potrivit reglementărilor cuprinse în normele generale privind documentele justificative și financiar-contabile.”

De asemenea, la pct. 119 din Regulamentul nr. 704 / 1993 de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991, se prevede că:

„119. Potrivit art. 6 alin. (2) din lege, orice operațiune patrimonială se consemnează în momentul efectuării ei într-un înscris care sta la baza înregistrărilor în contabilitate, dobîndind astfel calitatea de document justificativ.

Documentele justificative cuprind, de regula, următoarele elemente principale:

- a) denumirea documentelor;**
- b) denumirea și sediul unității patrimoniale care întocmește documentul;**
- c) numărul și data întocmirii documentului;**
- d) menționarea părților care participă la efectuarea operațiunilor patrimoniale (când este cazul);**
- e) conținutul operațiunii patrimoniale și, când este cazul, și temeiul legal al efectuării ei;**
- f) datele cantitative și valorice aferente operațiunii efectuate;**
- g) numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, după caz;**
- h) alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.**

Înscrierea datelor în documentele justificative și în registrele contabile se face manual sau cu mijloace de prelucrare automată, astfel încât acestea să fie lizibile, nefiind admise ștersături, răzături, modificări sau alte asemenea procedee, precum și lăsarea de spații libere între operațiunile înscrise în acestea.”

De asemenea, la art. 6 din Hotărârea Guvernului 831 /1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, se prevede că:

„Procurarea și utilizarea de formulare tipizate cu regim special de inseriere și numerotare din alte surse decât cele prevăzute în prezenta hotărâre sunt interzise. Operațiunile consemnate în aceste formulare nu pot fi înregistrate în contabilitate, iar bunurile care fac obiectul tranzacțiilor respective sunt considerate fără documente legale de proveniență.”

Având în vedere că facturile ce fac obiectul cauzei au înscris la rubrica furnizor societăți inexistente și ținând cont de prevederile menționate rezultă că societatea nu are dreptul la deducerea cheltuielilor ce au la bază documentele respective.

Așa cum s-a prezentat și la capitolul privind taxa pe valoarea adăugată, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite, prin **Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007**, publicată în Monitorul Oficial nr. 732 din 30 octombrie 2007, dată în urma examinării recursului în interesul legii, **privind posibilitatea deducerii taxei pe valoarea adăugată și a diminuării bazei impozabile la stabilirea impozitului pe profit în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității precizează următoarele:**

„Prin art. 19 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, intrată în vigoare la data de 1 ianuarie 2004, se prevede că "Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile", precum și că "La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare".

În cuprinsul normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004, făcându-se referire la dispozițiile art. 19 din cod se precizează că "Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal".

În raport cu aceste reglementări legale, profitul impozabil constă, deci, în diferența dintre veniturile realizate din orice sursă și suma cheltuielilor deductibile.

Or, în accepțiunea prevederilor art. 21 alin. (1) din Codul fiscal, "sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare".

În această privință, însă, este de observat că prin art. 21 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal se subliniază că "nu sunt deductibile", între altele, "cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document

justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor". [...]

De asemenea, prin art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, se prevede, la alin. (1), că "Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ", iar la alin. (2) că "Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz".[...]

Ca urmare, potrivit acestor reglementări lipsite de echivoc, taxa pe valoarea adăugată nu se poate deduce și nici nu poate fi diminuată baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit dacă documentele justificative nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată. [...]

Așa fiind, în aplicarea corectă a dispozițiilor înscrise în art. 21 alin. (4) lit. f) și în art. 145 alin. (8) lit. a) și b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și în art. 6 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, se impune să se considere că taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea acestei taxe.”

Având în vedere că facturile ce fac obiectul cauzei nu corespund realității, acestea nefiind emise de societăți existente, în baza actelor normative menționate urmează **a se respinge** contestația pentru **impozitul pe profit în sumă de în sumă delei, ca neîntemeiată.**

Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut impozitul pe profit în sumă delei, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, aceasta datorează și suma delei, din care lei majorări de întârziere șilei penalități de întârziere, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept **"accessorium sequitur principale"** (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă delei, aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar de organele de control, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru impozitul pe profit delei, care a generat aceste accesorii, cererea a

fost respinsă, urmează a se respinge contestația și pentru accesoriile în sumă delei.

5. Referitor la susținerea societățiiS.R.L. că nu s-a ținut cont de termenul legal de prescripție și că la data controlului eventualele obligații bugetare anterioare anului 2000 erau prescrise, iar organul de control ar fi trebuit să aibă în vedere numai perioada pentru care dreptul de a stabili obligații fiscale nu este prescris, respectiv perioada 2000 – 2005, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât, așa după cum rezultă din documentele existente la dosarul cauzei, societatea a solicitat Administrației Finanțelor Publice întreruperea activității și în baza cererii de mențiuni la Camera de Comerț și Industrie a județului – Oficiul Registrului Comerțului nr./12.02.2001 s-a aprobat suspendarea activității societății pentru o perioadă de trei ani..

Potrivit documentelor existente la dosarul cauzei, Camera de Comerț și Industrie a județului – Oficiul Registrului Comerțului a comunicat Administrației Finanțelor Publice prin adresa nr./31.01.2002 că pentru perioada 12.02.2001 – 11.02.2004 societatea are activitatea suspendată.

De asemenea, pentru perioada menționată societatea a obținut regim derogatoriu pentru depunerea declarațiilor privind obligațiile față de bugetul de stat.

Potrivit **art. 7 și 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 82/1998** privind înregistrarea plătitorilor de impozite și taxe,

„Art. 7

Înregistrarea fiscală reprezintă și înregistrarea ca plătitor de T.V.A., accize și alte impozite și taxe care, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, sunt nominalizate prin ordin al ministrului finanțelor.

Art. 8

(1) Modificările intervenite în datele declarate, inclusiv încetarea temporară sau definitivă a activității, se comunică organelor fiscale de către plătitorii de impozite și taxe prin completarea și depunerea unei declarații de mențiuni în termen de 15 zile de la data producerii acestora.”

În ceea ce privește susținerea contestatoarei că în conformitate cu prevederile art. 88 din Codul de procedură fiscală termenul de prescripție a datoriilor bugetare este de 5 ani, iar termenul de prescripție a dreptului organelor de control de a stabili obligații fiscale începând să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, facem precizarea că potrivit **art. 199 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003** privind Codul de procedură fiscală, **„(3) Termenele în curs la data**

intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.”

Potrivit acestor prevederi legale, prescripția dreptului organului de control de a stabili obligații fiscale suplimentare de plată se calculează după normele legale în vigoare la data la care s-a născut creanța fiscală.

Norma legală în vigoare la data la care a început să curgă prescripția extinctivă pentru creanțele născute anterior datei de 01.01.2004, data intrării în vigoare a Codului de procedură fiscală, este Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care la art. 21 și art. 23 prevede următoarele:

„Art. 21

Dreptul organelor de control fiscal sau, după caz, al serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a acestora, precum și de a constata contravenții și a aplica amenzi și penalități pentru faptele ale căror constatare și sancționare sunt, potrivit legii, de competența organelor de control fiscal sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, pentru o perioadă impozabilă, se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă;

b) în termen de 5 ani de la data ultimului termen legal de plată a impozitului, în cazul în care legea nu prevede obligația depunerii declarației;

c) în termen de 5 ani de la data comunicării, către contribuabil, a impozitului stabilit de organele fiscale sau, după caz, de serviciile de specialitate ale autorităților administrației publice locale în condițiile prevăzute de lege. [...]

Art. 23

Termenele de prescripție prevăzute la art. 21 se suspendă:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) pe timpul cât contribuabilul se sustrage, cu rea-credință, de la efectuarea controlului fiscal;

c) cât timp contribuabilul, ca urmare a dispozițiilor organelor fiscale sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, remediază deficiențele sau îndepărtează cauzele care împiedică desfășurarea controlului fiscal.”

Întrucât pentru perioada 12.02.2001 – 11.02.2004 activitatea societății a fost suspendată, rezultă că pentru perioada respectivă prescripția a fost suspendată.

Având în vedere cele prezentate mai sus, precum și dispozițiile legale aplicabile speței, se reține că dreptul organelor de inspecție de a stabili impozite și taxe nu era prescris la data emiterii Deciziei de impunere nr. din 17.08.2005 pentru creanțele fiscale aferente lunii decembrie 1998 și anului 1999.

6. În ceea ce privește susținerea contestatoarei că nu s-a avut în vedere că au mai avut loc două controale fiscale, fiind verificate documentele și înregistrările menționate în procesul verbal de inspecție contestat, fără a se constata abateri de natură fiscală, nu poată fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât potrivit art. 102 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală,

„(3) [...] Prin excepție, conducătorul inspecției fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora.”

Referitor la aplicarea acestui articol, Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea guvernului nr. 1050/2004, prevăd următoarele:

„102.4. Datele suplimentare, necunoscute organelor de inspecție fiscală la data efectuării inspecției fiscale la un contribuabil, pe care se fundamentează decizia de reverificare a unei anumite perioade, pot rezulta în situații, cum sunt:

a) efectuarea unui control încrucișat, potrivit prevederilor art. 94 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală, asupra documentelor justificative ale unui grup de contribuabili din care face parte și contribuabilul în cauză;

b) obținerea pe parcursul acțiunilor de inspecție fiscală efectuate la alți contribuabili a unor documente sau informații suplimentare referitoare la activitatea contribuabilului, într-o perioadă care a fost deja supusă inspecției fiscale;

c) solicitări ale organelor de urmărire penală sau ale altor organe ori instituții îndreptățite potrivit legii;

d) informații obținute în orice alt mod, de natură să modifice rezultatele controlului fiscal anterior.”

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 19 și 25 lit. B din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, cu modificările și completările ulterioare, punctului 10.8 din Normele pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 512 / 1998, art. 19 și 25 lit. B din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 17 /2000 privind taxa pe valoarea adăugată, art. 7 din Anexa 1 B privind Normele metodologice pentru întocmirea și utilizarea formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă la Hotărârea Guvernului/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă, pct. 119 din Regulamentul nr. 704 / 1993 de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991, art. 6 din Hotărârea Guvernului /1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, art. 102 alin. (3), 175 și 199 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, punctul 8.1 alin. 3 din Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 2186/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a contestațiilor formulate împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, art. 7 și 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 82/1998 privind înregistrarea plătitorilor de impozite și taxe, art. 21 și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1997 privind controlul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea guvernului nr. 1050/2004 și Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, coroborate cu prevederile art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

D E C I D E:

- **Respingerea** contestației formulată de **S.C.S.R.L.**, împotriva Deciziei de impunere nr. din 17.08.2005, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 15.08.2005 de Activitatea de Control Fiscal, conform celor menționate în cuprinsul deciziei, privind suma delei, reprezentând:

-lei impozit pe profit;
- lei dobânzi de întârziere aferente impozitului pe profit;
-lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;

- lei taxă pe valoarea adăugată;
-lei majorări de întârziere aferente TVA;
-lei penalități de întârziere aferente TVA.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

1. TVA: - deducere TVA înscrisă în facturi care nu îndeplinesc calitatea de documente ce nu îndeplinesc calitatea de documente justificative (facturi false)

- art. 19 și 25 lit. B din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

2. – IMPOZIT PE PROFIT: - deductibilitatea fiscală a cheltuielilor cu bunuri înscrise în facturi care nu îndeplinesc condiția de document justificativ

- art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, cu modificările și completările ulterioare,

3. PROCEDURĂ: – contestație nemotivată

- art. 175 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală